

[Børsen.]

at hente 40—45 Mill. Kr. Jeg tror altsaa ikke, at Finansministerens Sammenligning med Sverige var videre heldig.

Naar man taler om Statsgældens Forøgelse, er det selvfølgelig en Nødvendighed, at man ser, hvorledes det er gaaet med Budgetterne, hvilke Skatter man har opkrævet, hvad man har forlangt, at Erhvervslivet i det hele skulde aflevere. Jeg tror, at jeg kan staa ved de Tal og de Udtalelser, jeg fremsatte i mit første Indlæg i denne Finanslovdebat.

Jeg skal nu nævne nogle ganske enkelte Tal — der kunde selvfølgelig nævnes mange —, som jeg mener kan have Betydning for den menige Vælger — det er jo det afgørende, om man kan fremstille Forholdet saaledes, at en almindelig oplyst dansk Vælger kan forstaa det, man kan sagtens skabe Forvirring paa dette Omraade ved at lade den ene Talkolonne rykke op efter den anden.

Hvad angaar Statens Finanser, viser det sig, at Driftsudgifterne er steget fra 324 Mill. Kr. i 1929—30 til 441 Mill. Kr. i 1936—37, altsaa en Stigning paa 117 Mill. Kr. Her maa imidlertid den ændrede Opstillingsform tages i Betragtning, hvorfor der i de 117 Mill. Kr. maa fradrages 37 Mill. Kr., saaledes at Stigningen i den Periode, hvori den nuværende Regering har haft Magten, bliver 80 Mill. Kr. Naar vi saa kommer til Statens samlede Skatteudskrivning, viser det sig, at man i 1929—30 har opkrævet 377,4 Mill. Kr., medens Tallet for 1936—37 er 462,5 Mill. Kr., altsaa en Stigning paa 85 Mill. Kr. Gaar vi saa over til Kommunernes Finanser i denne Periode, viser det sig, at der er en Stigning fra 1929—30 til 1935—36 alene for Ejendomsskatter og Personskatter paa 69 Mill. Kr. Nu kan man naturligvis sige — og det var ogsaa det, den højtærede Finansminister sagde —, at Regeringen ikke helt og fuldt kan have Ansvaret for Stigningen i Udgifterne ude i Kommunerne, men denne Stigning er dog i alt Fald i meget væsentlig Grad en Følge af den Lovgivning, der har fundet Sted herinde under den nuværende Regerings Førerskab, og jeg synes, at naar man har de tre Tal, har man egentlig et Billede af, hvorledes det er gaaet i den forløbne Tid. Jeg tror ikke, at Finansministeren er i Stand til at

rokke ved disse Tal, og det er altsaa Tal, af hvilke enhver oplyst, intelligent Vælger kan se, hvorledes Udviklingen har været i Perioden fra 1929 til nu.

Jeg har for mit Vedkommende ikke nævnt de 500 Mill. Kr., som baade Statsministeren og Finansministeren opererede med. Det var et Tal, der kom frem under Valgkampen, og jeg tror ingenlunde, at dette Tal er urigtigt. For saa vidt som man nu i 1936 havde de samme Satser, de samme Skatter som i 1929 — og det er jo det afgørende her, at Sammenligningen er rigtig —, saa tror jeg, at man, naar man gør det nøgternt op, vil komme til det Resultat, at de ekstraordinære Skatter beløber sig til omkring ved de ca. 500 Mill. Kr. Her var det jo, Statsministeren gik i Vandet forleden, idet de 500 Mill. Kr. ekstraordinære Skatter og Stigningen i de offentlige Udgifter paa 200 Mill. Kr. jo er to forskellige Tal, men da det ærede Medlem Hr. Elgaard har rettet ham, er der ingen Grund for mig til at opholde mig videre ved den Bemærkning, Statsministeren gjorde angaaende dette forleden.

Jeg har saa en enkelt Bemærkning at gøre til den højtærede Indenrigsminister — den skal blive ganske kort. Det er angaaende de 200 000 Kr., som Checken lød paa, da Indenrigsministeren var ovre paa Bornholm. Nu har min Kollega det ærede Medlem Hr. Koefoed for kort Tid siden udtalt sig derom, saa der er ingen Grund for mig til at opholde mig længere ved disse 200 000 Kr. Det, jeg mente, var kun, at selvfølgelig havde Ministeren Lov til at udtale sig om sit Udligningsforslag og anstille Beregninger over, hvorledes det i det hele taget vilde virke, men det var særdeles uheldigt og forkasteligt, naar han direkte sagde: Hvis I vælger en Socialdemokrat i Stedet for en Venstremand, er der stor Sikkerhed for, at I kan faa 200 000 Kr. herover til Kommunerne, som I maaske ellers ikke vilde kunne faa.

Inden jeg kommer til den højtærede Udenrigsminister, vil jeg vende mig med et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Steen. Jeg synes, hans Tale var bemærkelsesværdig derved, at han ogsaa følte sig som Sejrrherre. Han kunde ikke holde sig tilbage, men maatte stille sig ved Siden af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, og